

som Staten har haft, dels ved Alberti-Affæren, dels ved Bankkrisen. Det er mange Millioner, for Alberti-Affærens Vedkommende omtrent 2 Mill. Kr., for Bankkrisens Vedkommende en Sum, som man haaber maa kunne holdes nede paa 3—4 Mill. Kr., men som ogsaa kan stige betydeligt højere, indtil 8 Mill. Kr., hvis det Forslag, vi vedtog i Foraaret, gaar igennem i det andet Ting, og indtil 10 Mill., hvis det ikke gaar igennem. Det er altsaa ingenlunde nogen lys Situation. Naar der endvidere henses til de finansielle Betragtninger, som den højtærede Konseilspræsident i September som Finansminister gjorde gældende, hvor han paaviste den stigende Nationalgæld til Udlandet, paaviste dette Forhold, at danske Ejendomme, dansk Jord, danske Produktionsmidler osv. i stigende Grad pantsættes til Udlandets Kapitalister, saa at vor Nationalgæld til Udlandet allerede er saa høj, at det i Virkeligheden betyder, at samtlige fynske Landdistrikter ere pantsatte til udenlandske Kapitalister, er den finansielle Stilling for vort Land saavel som for Staten ingenlunde lystelig i Øjeblikket. Jeg er ganske enig i en Udtalelse, som, saa vidt jeg husker, fremkom fra det ærede Medlem fra Ringkøbing under Forsvarslovens Behandling i Fjor, at det hjælper lidet, vi ruste vort Land til det yderste, ja, over Evne, hvis vi samtidig tabe vor økonomiske Uafhængighed. Det nye finansielle Moment er altsaa ogsaa af den Art, at der maa tages det omhyggeligste Hensyn dertil.

Jeg beklager, at naar man nu anden Gang stiller Forslag om en Formue- og Indkomstskat til Staten, dens Udbytte da skal anvendes paa denne Maade, til militære Udgifter. Første Gang vi fik en Formue- og Indkomstskat, nemlig i 1903, blev ogsaa dens Udbytte anvendt paa en Maade, vi ikke kunde billige, hvorfor vi maatte stemme imod den. Man har fra Venstres Side i en Menneskealder, ja mere, arbejdet for en Formue- og Indkomstskat, og vi Socialdemokrater var enige med Venstre deri, men vi havde rigtignok ment, at en Formue- og Indkomstskat skulde anvendes enten til Lettelse i de indirekte Skattebyrder eller til sociale Reformers eller begge Dele. Da vi saa endelig fik Formue- og Indkomstskatten i 1903, blev den hovedsagelig anvendt til Lettelser for Hartkornet, særlig det store Hartkorn. Man trøstede os den Gang med, at det dog væsentlig gjaldt om, at faa Formue- og Indkomstskatten ind i vort Skatte-

system. Havde vi den først der, maatte ogsaa vi Socialdemokrater, sagde man, være glade, selv om Anvendelsen ikke huede os i Øjeblikket. Det var særlig at-døde Finansminister Vilh. Lassen, der for øvrigt ikke var Finansminister den Gang, men Medlem fra Sæby, der trøstede os. Ærede Medlemmer kunne finde hans Udtalelser i Rigsdagstidenden, jeg tror for 1903 og senere for 1904. Han sagde som saa: Have vi først faaet Formue- og Indkomstskatten ind i vort Skattesystem, behøve vi kun at dreje Skruen en Omgang til, saa have vi de Midler, som ogsaa Socialdemokraterne kræve til de sociale Reformers. Nu drejes denne Skruen anden Gang, men det, den pumper op, øses ikke ud til de sociale Reformers, nej, det øses ud til de bundløse militære Krav. Det er at blive snydt og narret anden Gang, for at bruge Jens Busks bevingede Ord. Første Gang blev vi snydte for Formue- og Indkomstskattens Udbytte, fordi det gik til det store Hartkorn, anden Gang blive vi snydte og narrede, fordi Udbyttet skal gaa til Militærvæsenet. Jeg spørger: Hvordan blive vi snydte og narrede tredje Gang? Hvad skal saa Udbyttet anvendes til?

Konseilspræsidenten antydede noget i Retning af, at naar først de militære Spørgsmaal var løste, skulde de sociale Reformkrav frem. Ja, jeg tænker, naar der ikke er flere Midler til dem. Mon det saa ikke skal hedde: Nej, nu have vi lagt saa meget paa Formue- og Indkomsten, paa Ejendom i det hele, dog ikke paa Ejendomsskylden — vi bør selvfølgelig have større Ejendomsskyld, men jeg indrømmer, at saa maa Ejendomsskylden forandres til en Grundværdiskat, saa vil det være en udmærket Skattekilde —, skal det saa hedde, siger jeg: Nu have vi lagt saa meget paa Formue og Indkomst, at nu kunne vi ikke lægge mere paa dem, nu maa vi lægge det paa de indirekte Skatter? Skal saa Brændevinsskatten sættes paa Dagsordenen? Der er Grund til at være ængstelig for det.

Dertil kommer, at man ingenlunde kan sige, at den arbejdende Befolkning i By og paa Land vil være uberørt af dette Forslags Gennemførelse. Man har sagt, særlig under Valgkampen, at dette Forslag ikke skadede nogen arbejdende Mand eller Kvinde, kun de velhavende Folk, men der er dog dertil at bemærke, at naar de velhavende og Middelstanden faa denne Forøgelse i Skatter, ville de være mindre tilbøjelige til under de faglige Lønforhand-